

ÎNVIEREA DOMNULUI

Foaie duminicală a parohiei “Învierea Domnului”, cartierul Dacia, Iași

POMENIREA SFÂNTULUI IERARH IACOB PUTNEANUL, MITROPOLITUL MOLDOVEI

Purtându-și cu râvnă și cu demnitate crucea slujirii arhieresti și cu blândete și cu smerenie crucea de a fi prigonit pentru dreptate, jertfindu-se pe sine pentru popor, Sfântul Iacob și-a închinat întreaga viață slujirii Bisericii, luminării poporului prin Sfintele Taine, rugăciune, educație și cateheză, apărării celor nedreptățiți și promovării culturii și spiritului românesc. Multa lui osteneală și slujirea jertfelnică de păstor l-au adus, cu suflet curat, în brațele lui Hristos. Toată truda i-a fost răsplătită, după credința lui: „Mică este osteneala, dar odihna este nesfârșită. Puțină este truda, dar câștigul este nenumărat. Puțină este tânguirea pe pământ, iar veselia nesfârșită” (Cuvânt înainte la Prothesis).

În vremea sa, Sfântul Iacob Putneanul a făcut pentru eparhiile pe care le-a păstorit ceea ce au făcut marii ierarhi ai Bisericii, precum Sfântul Vasile cel Mare ori Sfântul Nicolae, în vremea lor, în eparhiile lor: acești păstori cu rugăciunea, cu predica și cu fapta s-au făcut tuturor, cu timp și fără timp, ca pe toți să-i câștige pentru Hristos și pentru Împărăția cerurilor. Astfel, miluitor al săracilor, dascăl al cărturarilor, îndreptător al dregătorilor, izvor al rugăciunii, el a devenit părinte al tuturor.

De aceea, Sfântul Iacob a fost cinstit în chip deosebit de oameni încă din timpul vieții. Cu multă smerenie a știut totuși să se lepede de toată slava lumii și să caute singura slavă nepieritoare, cea a lui Hristos Domnul. Iar Acesta l-a încununat cu și mai multă slavă, în sufletele urmașilor și în Împărăția Sa.

Faptele sale alese de slujire și jertfă au fost consemnate în scris de către cronicarii secolului al XVIII-lea. La Putna, el a fost cinstit ca al doilea mare ctitor al mănăstirii și ca un mare părinte duhovnicesc al ei.

În secolul al XX-lea, asupra chipului său blând și ferm, jertfitor și rugător s-a aplecat și Patriarhul Teoctist Arăpașu. În cartea ”În slujba Ortodoxiei românești, a năzuințelor de unitate națională și de afirmare a culturii române” (1978), i-a întocmit un portret adânc, plin de evlavie și în care se vede lucrarea lui Dumnezeu prin Sfântul Iacob:

„Sârguincios la săvârșirea celor sfinte în Altarul cel dumnezeiesc, ieromonahul Iacob întru toate s-a arătat priceput; fie în gospodărie, fie la promovarea bunului mers al școlii, fie la îndrumarea fraților și elevilor, fie la propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu. Râvna sa prisosea ca cel ce însuși s-a îndulcit din știința și viața dascălilor de la această pepinieră, fiind distins